

WSPOMNIENIE O ANNIE ZAREMBINIE

Postać Anny Zarembiny zrosła się nierozzerwalnie z naszą Uczelnią. Była z nami ponad dwadzieścia lat. Urodzona w roku 1897, studiowała w Leningradzie. Do pracy w krakowskiej Wyższej Szkole Pedagogicznej przystąpiła w roku 1946, a więc w roku powstania Uczelni. W roku 1967 śmierć wyrwała Ją z naszego grona.

W pierwszych latach powojennych szczupła wówczas kadra nielicznych rusycystów polskich stanęła przed trudnym zadaniem zorganizowania nauczania języka rosyjskiego w PRL. Zmarła aktywnie uczestniczyła w pionierskich poczynaniach na tym polu. Nie sposób przecenić Jej wkładu w kształcenie polskich nauczycieli-rusycystów. Uczyła szereg pokoleń młodzieży zdobywającej wiedzę na studiach stacjonarnych i dojrzałych wiekiem czynnych nauczycieli, którzy wzbogacali swe kwalifikacje na studiach zaocznych i różnego rodzaju kursach organizowanych przez Ministerstwo Oświaty. Należała do pierwszych autorów podręczników języka rosyjskiego dla szkoły polskiej. W ciągu wielu lat aktywnie współpracowała z czasopismem "Język Rosyjski". Jej liczne artykuły i rozprawy poruszały bogatą i różnorodną problematykę i dla nauczycieli języka rosyjskiego, nieraz borykających się z dużymi trudnościami, stanowiły nieocenioną pomoc w ich codziennej pracy. Znalazły się wśród nich i okolicznościowe referaty, poświęcone twórczości klasyków literatury rosyjskiej, lub też dziełom pisarzy nowszych, często mało w Polsce znanych i trudno dostępnych, i bardzo w swoim czasie aktualna rozprawka o sprawach typowości w literaturze. I głosy w dyskusji na temat rozmaitych zagadnień, związanych z nauczaniem języka rosyjskiego w szkole polskiej, i wypowiedzi, dotyczące specyficznych kwestii dydaktyki na studiach zaocznych. Rzetelna wiedza Autorki i Jej piękna ruszycyzna zadecydowały o wartości wszystkich tych publikacji.

W roku 1966 za wybitne osiągnięcia w pracy dydaktycznej i wychowawczej Anna Zarembina została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Dla nas, młodszych pracowników nauki, Zmarła była wzorem nauczyciela i wychowawcy. Niemłoda już i wątłego zdrowia, nie szczędząc sił do ostatniej chwili życia ofiarnie pracowała w umiłowanym przez siebie zawodzie. Przykład Jej uczył nas, że dla pracownika z prawdziwego zdarzenia nie ma zajęć i obowiązków zbyt trudnych czy zbyt skromnych. Anna Zarembina prowadziła wykłady, ćwiczenia i seminaria, opracowywała skrypty i podręczniki, a równocześnie znajdowała czas na korespondencję z przeciążonymi pracą słuchaczami Studium dla Pracujących, potrafiła dodać im otuchy w ciężkich chwilach, a nawet przepisywać dla nich potrzebne materiały. Była wszędzie tam, gdzie była potrzebna. Zawsze chętnie służyła nam radą i pomocą, toteż nieraz korzystaliśmy z Jej bogatego doświadczenia i wiedzy.

Odszedł od nas człowiek o kryształowym charakterze. Pozostanie takim człowiekiem na zawsze w pamięci licznych swoich wychowanków i tych, którzy mieli szczęście z Nią współpracować.

Cześć Jej pamięci!